1
พานพบ

ในโลกที่ผู้คนล้วนกำเนิดมาพร้อมเวทมนตร์แห่งนี้ นอกเหนือจากพลังเวทที่ใช้แบ่งแยกผู้แข็งแกร่งและอ่อนแอแล้วนั้น ยังมีเพศรองอีกสามเพศที่เกิดขึ้นเพื่อแบ่งชนชั้นทางสังคม

เพศแรกถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงสุดแห่งโลกใบนี้...**อัลฟ่า**

เหล่าอัลฟ่าล้วนเกิดมาในตระกูลใหญ่หรือราชวงศ์ ครอบครองทั้งชื่อเสียง อำนาจ และพลังเวทมหาศาล อีกทั้งยังมีความสามารถในการแปลงกายเป็นสัตว์นักล่าได้ตามแต่ตระกูลและพลังของตน ซึ่งเพราะเหตุผลนี้เอง อัลฟ่าจึงมักคิดว่าตนอยู่เหนือกว่าผู้ใด รวมถึงคิดว่าสามารถกำหนดชีวิตใครต่อใครได้ราวกับตัวเองเป็นพระเจ้าของโลกใบนี้

เฮอะ...ช่างบ้าบอสิ้นดี

เพศต่อมาในระบบชนชั้นบ้าบอนี่คือ**เบต้า** โดยเหล่าเบต้านั้นเป็นชนชั้นกลางที่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ แต่พลังเวทอ่อนกำลังกว่า

อัลฟ่า และไม่สามารถแปลงกายอยู่ในร่างสัตว์ได้ หากเรียกให้เข้าใจง่าย ๆ คงเป็นพวกสามัญชนแห่งชนชั้นกระมัง

ส่วนเพศสุดท้ายซึ่งถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นต่ำสุดนั่นก็คือ...

โอเมก้า

โอเมก้าเปรียบเสมือนดอกไม้งามที่ใช้ประดับข้างกายพวกอัลฟ่าเพียงเท่านั้น เพราะโอเมก้าไร้ซึ่งพลังเวท ไร้กำลัง และอ่อนแอ จึงถูกกดขี่จากสังคม โดยเฉพาะจากอัลฟ่ามาตลอด นอกจากนี้พวกที่คิดว่าตัวเองคือพระเจ้า ก็มักจะพูดว่าโอเมก้ามีค่าแค่เพียงหน้าตาและร่างกายที่ใช้เพื่อบำเรออัลฟ่าให้สุขสมใจ ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไรในสังคม

เพราะคนอ่อนแอ ย่อมต้องทำตามคำสั่งของผู้ที่แข็งแกร่งกว่าแล้วอย่างไร

สุดท้ายแล้วไม่ว่าจะผู้แข็งแกร่งหรืออ่อนแอ ก็ล้วนเป็นมนุษย์เหมือนกันหมด พวกที่เอาแต่คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าของโลกใบนี้น่ะ มันก็แค่พวกที่หลงละเลิงในสิ่งที่ตนมีมากกว่าคนอื่นเท่านั้น...

พระเจ้ามันไม่มีอยู่จริงเสียหน่อย

'โอเมก้าหรือ?! เสื่อมเกียรติวงศ์ตระกูลสิ้นดี!'

'ถ้ามันไม่ยอมสงบปากสงบคำอยู่เงียบ ๆ เสียที ข้าจะไม่อดทนอีกต่อไป!'

'คิดว่าเกิดมาแล้วข้าจะไม่กล้าฆ่ามันหรือ?! ที่ยอมเลี้ยงดูก็เพราะหน้าตาของมันหรอกนะที่ยังพอมีประโยชน์'

'พอกันที! ข้าจะเอามันไปขายให้เทเวล'

ปึก!

“ทำเสียเรื่องไปหมด!” นายทหารยศสูงพ่วงตำแหน่งผู้คุมสินค้าตวาดใส่เจ้าของกายขาวพร้อมกับเหวี่ยงร่างโปร่งเข้าห้องขังแล้วปิดประตูลูกกรงเหล็กเสียงดังสนั่น

“ให้มันถูกซื้อไปดี ๆ ไม่ชอบ ต้องเข้ามาวุ่นวายเสียทุกครั้ง เป็นแค่โอเมก้า อย่าโอหังให้มากนัก!” เสียงตวาดลั่นดังไปทั่วบริเวณห้องขัง คำตวาดนั้นทำให้เหล่าทาสโอเมก้าอีกหลายสิบชีวิตที่ถูกพาตัวกลับมายังคุกใต้ดินแห่งนี้สะดุ้งตัวโยน

ยกเว้นแต่เพียงคนที่ถูกจับเหวี่ยงกระแทกเข้ามาภายในห้องขัง

กายขาวขยับร่างกายที่ปวดร้าวและชื้นเหงื่อลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ดวงตาเฉี่ยวสีน้ำตาลแดงฉายแววขุ่นมัวไม่น้อย ใบหน้าดูดีที่รับกับเส้นผมสีเงินยาวนั้นขับให้เจ้าของของมันดูงดงามสะกดตา ลำคอระหงสวมปลอกคอเพื่อป้องกันการกัดสร้างพันธะที่ถูกสลักหมายเลขเอาไว้ ผิวขาวเนียนช้ำไปหลายจุด เพราะการขัดขืนก่อนหน้าที่ทำให้เกิดการทำร้ายร่างกายขึ้น

“เป็นเพียงอัลฟ่าก็อย่ายโสให้มันมาก...” น้ำเสียงไม่พอใจเอ่ยแผ่วขณะขยับกายลุกขึ้น และคำพูดนั้นทำให้คนด้านนอกห้องขังหยุดการกระทำของตัวเองลงพร้อมกับเดินกลับมา

“เจ้าว่าอย่างไรนะ”

“หูหนวกหรอกหรือนี่” เจ้าของกายขาวแค่นยิ้มหลังลุกขึ้นยืนได้ในที่สุด ดวงตาสีเฮเซลมองคนตรงหน้าที่หยิบกุญแจห้องขังขึ้นมาไขประตูลูกกรง

ร่างโปร่งก้าวเดินเข้าไปหาอีกคนอย่างไม่เกรงกลัว แม้ก่อนหน้าจะถูกทำร้ายมาไม่น้อย ดวงตาสีสวยฉายแววโอหังอย่างที่นาย

ทหารผู้นั้นกล่าวว่า ก่อนริมฝีปากสวยจะขยับพูดทีละคำอย่างเชื่องช้า...

“ข้า-บอก-ว่า-เจ้า-หู-หนวก-อย่าง-ไร-เล่า”

ปึง!

ประตูกรงเหล็กถูกเปิดออกอย่างแรงพร้อมกับกายสูงใหญ่เดินเข้ามาด้วยท่าทางข่มขู่ ทว่าเจ้าของกายขาวกลับไม่หวั่นเกรงแม้แต่น้อย ดวงตายังคงฉายแววอวดดีไม่คลาย และนั่นทำให้คนถูกยั่วยุพุ่งตรงเข้าไปกระชากแขนขาวเพื่อพาเจ้าคนโอหังไปทำให้สงบปากสงบคำเสียที

“สงสัยยาที่ให้คงยังไม่หมดฤทธิ์กระมัง ปากเจ้าถึงอ้อนอยากได้อะไรมากระแทกให้มันเงียบ”

“ถ้าจะบอกว่าสิ่งนั้นคือไอ้นั่นของเจ้า นิ้วก้อยข้ายังใหญ่เสียกว่ากระมัง” คำบอกนั้นยิ่งทำให้คนฟังเลือดขึ้นหน้า กายสูงใหญ่กระชากให้ร่างโปร่งก้าวเดินตาม ทว่าอีกฝ่ายกลับฝืนรั้งพร้อมกับยกยิ้มเย้ยหยันส่งมา

อวดดี...

อวดดีเสียจริง!

มือหนากำแขนเล็กแน่นจนคนถูกจับเบ้หน้าเล็กน้อยเพราะความเจ็บที่ได้รับ แต่ไม่นานก็แปรเปลี่ยนกลับเป็นสีหน้าอวดดีเช่นเดิม ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองคนตรงหน้าที่จ้องเขม็งมาไม่วางตา

“ที่เหลือดูเจ้านี่เอาไว้ ว่าพวกอวดดีมันจะโดนลงโทษอย่างไร!”

เสียงเข้มตวาดดังไปทั่วบริเวณพร้อมกับดวงตาคมกวาดมองรอบห้องขังเพื่อข่มขู่โอเมก้าคนอื่น ๆ ซึ่งนั่งกอดเข่าตัวเองก้มหน้าไม่สู้สายตา และแม้หลายคนจะทำท่าอยากเข้ามาช่วยโอเมก้าหนุ่ม

แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าพอ เพราะรู้ดีว่าถึงแม้จะขัดขืนหรือสู้ไปก็พ่ายแพ้

“ส่วนพวกที่เอาแต่เห่า ก็จะมีจุดจบเช่นนี้”

“อ๊าก!”

แขนแกร่งถูกฟันคมกัดอย่างไม่ยั้งแรงจนเลือดซึมออกมาจากรอยฟัน และในจังหวะที่มือใหญ่ปล่อยออกจากแขนของโอเมก้าหนุ่ม เจ้าของกายขาวก็เตะเข้าที่กลางหว่างขาของคนตรงหน้า จนอีกคนทรุดลงเพราะจุก จากนั้นก็วิ่งเข้าไปชิงกุญแจห้องขังและตรงไปยังประตูทันที

ทว่ายังไม่ทันได้ก้าวพ้นกรอบประตูกรงเหล็ก ฟีโรโมนข่มขู่ที่กระจายฟุ้งปกคลุมทั่วบริเวณ ก็เป็นผลให้ขาของโอเมก้าหนุ่มอ่อนแรงลง ก่อนจะทรุดนั่งกับพื้นด้วยท่าทีทรมาน รวมถึงโอเมก้าคนอื่น ๆ ที่อยู่รอบบริเวณเองก็ได้รับผลกระทบของฟีโรโมนนี้ไม่ต่างกัน

“อึก!” ริมฝีปากสวยเม้มแน่นเมื่อเส้นผมสีอ่อนถูกกระชากดึงอย่างแรง ใบหน้างดงามแหงนขึ้นเพราะแรงกระชากดึง ดวงตาสีน้ำตาลแดงสบสายตากับอีกฝ่ายที่มองมาอย่างเหยียดหยาม

“ทำได้เจ็บแสบไม่น้อย” เสียงเข้มเอ่ย ก่อนจะกระชากให้กายขาวลุกขึ้นแล้วลากออกมาจากห้องขังโดยสั่งให้ลูกน้องของตนดูแลส่วนที่เหลือแทน

“ในเมื่ออยู่อย่างสงบเสงี่ยมไม่เป็น ก็เก็บแรงของเจ้าไว้ร้องครางใต้ร่างข้าก็แล้วกัน!”

อีกด้านหนึ่ง...

สงครามระหว่างอาณาจักรเลโอเนียกับเทเวลกินเวลาร่วมสองวันกว่าจะสิ้นสุดลง ท้ายที่สุดแล้วทางฝั่งอาณาจักรใหญ่ได้รับชัยชนะ

ไปครอบครอง องค์ชายเซจสิ้นพระชนม์ในสงครามเนื่องจากพ่ายแพ้ให้แก่ราชาราชสีห์ นั่นเป็นผลให้ราชาเซราฟถูกประหารพร้อมกับอาณาจักรแห่งการค้าที่กลายเป็นเมืองขึ้นของเลโอเนียโดยสมบูรณ์

“คีราห์”

“หือ?” องค์ราชาแห่งคามัลที่กำลังเตรียมตัวบินกลับอาณาจักรของตัวเองหันไปมองสหายที่มองมาด้วยสีหน้าจริงจัง

“ขอบคุณ” คำขอบคุณที่ได้รับทำให้คนฟังระบายยิ้มออกมา

“เล็กน้อย หากมีอะไรให้ข้าช่วยก็บอกได้เสมอ”

“เช่นนั้นเจ้าสนใจมาร่วมกันปรับปรุงเทเวลหรือไม่” คำถามนั้นทำให้เจ้าของกายสูงเงียบลงครู่หนึ่งคล้ายใช้ความคิด

“ต่อจากนี้ข้าตั้งใจจะใช้เทเวลเป็นเมืองศูนย์กลางการค้า อีกทั้งเพราะเป็นอาณาจักรที่ไม่มีกฎหมาย มันเลยง่ายต่อการปรับเปลี่ยนโครงสร้างหลาย ๆ อย่าง แต่ว่าข้าคงทำคนเดียวไม่ไหว เลยอยากได้เจ้ามาช่วยกัน”

“ใช้งานข้าหนักหน่วงอย่างกับจะแก้แค้นเลยนะ” คีราห์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทางของสหายที่ดูเป็นกังวลจากคำพูดของเขา

“หากเจ้าไม่...”

“ได้สิ ข้าเต็มใจช่วย”

“แต่เมื่อ...”

“ข้าล้อเจ้าเล่นน่ะ” องค์ราชาแห่งคามัลหัวเราะแผ่วออกมาอีกคราเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าถอนหายใจคล้ายโล่งอก “แล้วเจ้าจะไปที่เทเวลเมื่อไรหรือ”

“คิดว่าอีกสองวันหลังจากนี้ แต่จะส่งทหารเข้าไปดูลาดเลา

และจัดการบางส่วนก่อน”

“เช่นนั้นข้ากลับเลโอเนียไปกับเจ้าก่อน เราจะได้วางแผนกันว่าจะจัดการอะไรอย่างไรดีหรือไม่”

“ไม่ไปที่คามัลหรือ มันใกล้กว่านะ” ราซาราซสีห์เอ่ยถามเสียงซื่อ

“สัญญาของเรา” ทว่าผู้ที่เป็นสหายกันมานานย่อมรู้ความคิดของอีกคน คีราห์มองสบตากับดวงตาสีอำพันที่มองมา ก่อนเลออนจะหัวเราะแผ่วในลำคอพร้อมเอ่ย

“เข้มงวดชะมัด”

ย้อนกลับมา ณ อาณาจักรเทเวล

ดวงตาสีเฮเซลจ้องมองข้อเท้าของตัวเองที่ถูกล่ามโซ่เอาไว้ผ่านความมืดมิดของห้องขังพอดีตัว กายขาวสั่นเทาเบา ๆ เพราะพิษไข้ ลมหายใจร้อนเป่ารดสองแขนที่โอบกอดเข่าของตัวเอง ใบหน้าดูดีมีรอยฟกช้ำไม่น้อย

“เอลิน่า...” เสียงแผ่วจากด้านนอกเรียกให้ดวงตาสีสวยเคลื่อนขึ้นไปมองที่ช่องกรงแคบของประตูเหล็กทึบ ก่อนจะพบว่าเป็นเจ้าของดวงตาสีรัตติกาลกับกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนที่กำลังหันมองซ้ายมองขวาคล้ายดูลาดเลาของผู้คุม

ดังนั้นเจ้าของชื่อเลยรีบขยับกายลุกขึ้นเดินเข้าไปหาอีกคน

“คลาร่า เจ้ามาได้อย่างไร”

“ข้าแอบเข้ามา มีเวลาไม่มากนัก นี่ขนมปัง ข้าแบ่งมาให้ เจ้าคงยังไม่ได้กินอะไร...”

“ไม่...ไม่เป็นไร เจ้าจะเดือดร้อนนะ ถ้าเจ้าพวกนั้นมาเห็น”

เอลิน่าเอ่ยพร้อมกับดันขนมปังครึ่งก้อนที่ถูกแบ่งมาให้จากอีกฝ่ายกลับคืนเจ้าของ

คลาร่านั้นเป็นโอเมก้าหญิงที่ถูกขายมาเมื่อหลายเดือนก่อน ซึ่งทั้งสองคนมีนิสัยแตกต่างกัน ทว่ากลับเข้ากันได้ดี จนท้ายที่สุดก็สนิทกัน บ่อยครั้งที่โอเมก้าหนุ่มถูกจับมาแยกขังเดี่ยวเพราะก่อความวุ่นวาย อีกฝ่ายก็มักจะแอบเอาขนมปังมาแบ่งให้เช่นนี้เสมอ

“เดือดร้อนก็ไม่เป็นไร เทียบกับที่เจ้าช่วยข้าแล้ว...” โอเมก้าสาวเอ่ยพร้อมกับดันขนมปังที่ถูกดันกลับมาให้สหายอย่างไม่ยอมแพ้ สุดท้ายเอลิน่าก็ยอมรับไปแต่โดยดี ด้วยเพราะกลัวว่าจะเถียงกันอยู่อย่างนี้ไม่เลิกจนผู้คุมมาเจอ

คลาร่ามองคนในห้องขังที่รับขนมปังไปกินเงียบ ๆ หญิงสาวระบายยิ้มออกมาอย่างเบาใจ ก่อนจะรีบหยิบห่อกระดาษที่มีเม็ดยาอยู่ภายในยื่นส่งให้อีกคน

“อันนี้ยาลดไข้ รีบกินก่อนผู้คุมจะมาเจอนะเอลิน่า ข้าช่วยเจ้าได้เท่านี้...ขอโทษจริง ๆ” ร่างบางเอ่ยอย่างรู้สึกผิดพลางมองสหายที่อยู่อีกฟากของประตู

คลาร่านั้นเกิดในครอบครัวที่ยากจน พ่อแม่ของนางติดหนี้ขุนนางคนหนึ่งของเทเวล ขุนนางผู้นั้นจึงยื่นข้อเสนอให้พ่อกับแม่ขายนางมาเป็นทาส ซึ่งพวกท่านที่ไม่มีทางเลือกจึงตอบตกลง นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นางมาอยู่ที่นี่ในฐานะทาสโอเมก้าที่จะถูกขายต่อไปเป็นทอด ๆ ให้แก่เหล่าขุนนางชนชั้นสูงที่ถูกตาต้องใจในตัวนาง

ทว่าคลาร่ามีคนรักที่คิดจะแต่งงานมีครอบครัวร่วมกันอยู่แล้ว แต่เพราะเขาคนนั้นเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย เงินเก็บที่มีในตอนนี้ไม่เพียงพอต่อการไถ่ตัวนางออกจากการเป็นทาส ดังนั้นอีกฝ่ายเลยให้

คำมั่นสัญญาว่าจะมาไถ่ตัวนางให้ได้ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม คนรักของคลาร่าจริงจังถึงขนาดที่ติดต่อไปถึงราชาเซราฟและร่างสัญญากันขึ้นมา แต่เพราะสิทธิ์ในตัวนางกลายเป็นของอาณาจักรเทเวล เลยทำให้หลายต่อหลายครั้งพวกนั้นผิดสัญญาและจะขายนางให้แก่อัลฟาชนชั้นสูง

เหมือนกับในวันนี้เองที่ขุนนางคนหนึ่งตั้งใจจะซื้อนางไปเป็นนางบำเรอ...

หากเอลิน่าไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหมือนทุก ๆ ครั้ง บางทีวันนี้นางคงถูกขายออกไปและไม่ได้อยู่รอคนรักของนางอีกต่อไป

“ขอบคุณนะ เอลิน่า” โอเมก้าสาวเอ่ยขอบคุณออกมา ดวงตาสีรัตติกาลวูบไหวคล้ายจะร้องไห้ออกมาอย่างรู้สึกผิด คนฟังซะงักลงพลางส่ายหน้าแผ่วเบา

“เรื่องเล็กน้อย” คำบอกนั้นทำให้คลาร่าเม้มริมฝีปากแน่น

มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย เพราะทุกครั้งที่อีกคนเข้ามาช่วยเอลิน่าจะถูกพาไปทำเรื่องโหดร้ายสารพัด และถูกจับมาขังแยกเช่นนี้โดยที่นางช่วยเหลืออะไรไม่ได้มากไปกว่านี้...

นางมันอ่อนแอ

“ข้าชินแล้วน่า ไม่เป็นไร”

โอเมก้าหนุ่มเอ่ยเมื่อเห็นว่าคลาร่ายืนเงียบไป ท่าทางรู้สึกผิดไม่คลายทำให้เจ้าของกายขาวแสร้งไอเบา ๆ ออกมาเพื่อดึงดูดความสนใจพร้อมกับรีบเอ่ยบอกสหายเพื่อให้อีกฝ่ายออกห่าง เนื่องจากกลัวติดไข้และกลัวพวกผู้คุมมาเจอ

“เจ้ารีบกลับไปเถอะ เดี๋ยวข้าก็กลับไปแล้ว ไม่ต้องกังวล”

“อะ...อืม...” ร่างบางส่งเสียงตอบแผ่วพร้อมพยักหน้ารับก่อน

จะรีบเดินออกไป

ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองตามสหายที่รอดปลอดภัยจากพวกผู้คุม ก่อนเอลิน่าจะกินยาที่ได้รับมาอย่างง่ายดาย จากนั้นเจ้าของกายขาวก็ค่อย ๆ เดินกลับมานั่งลงชิดมุมหนึ่งของห้องขัง โอเมก้าหนุ่มยกขาขึ้นมากอดเข่าเงียบ ๆ เพื่อหวังเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกายที่เริ่มสั่นสะท้านขึ้นมามากกว่าเดิมเพราะพิษไข้

“แฮก...รีบหายเสียที” เสียงทุ้มปนหวานเอ่ยบอกกับตัวเอง

รีบหายดีได้แล้ว...

เจ้าห้ามอ่อนแอเด็ดขาดเอลิน่า

“ไม่เช่นนั้นพวกมันจะหลงละเลิงคิดว่าข่มเหงเจ้าได้...” ร่างบางเอ่ยต่อ ดวงตาสีเฮเซลฉายแววมุ่งมั่นแม้สีหน้าจะอ่อนเพลียเต็มทีเพราะสิ่งที่เจอมา

พวกอัลฟ่ามันก็ดีแต่ข่มขู่และทำเรื่องโสมมโดยอ้างเหตุผลว่าเพราะตนมีพลังมากกว่า อ้างว่าเป็นชนชั้นสูงและอยู่เหนือโอเมก้าเช่นพวกเขา ดังนั้นจึงมีสิทธิ์ที่จะทำเรื่องระยำตำบอนพวกนั้น...

น่าสะอิดสะเอียนเสียจริง

สองวันต่อมา...

ดวงตาสีน้ำตาลสว่างมองรายละเอียดบนแผ่นกระดาษในมือที่เหล่าขุนนางชนชั้นสูงของเทเวลเขียนข้อเสนอขึ้นมายื่นให้แก่พวกเขา ราชาอินทรีวางกระดาษในมือลงเมื่ออ่านเสร็จพลางหันไปมองสหายที่นั่งเงียบอ่านรายละเอียดบนกระดาษอีกแผ่นด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

“สินค้าพวกนี้มีการค้าขายกับหลายอาณาจักรมาอย่าง

ยาวนานขอรับ...” ก่อนขุนนางคนหนึ่งจะเอ่ยขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เมื่อเห็นว่าองค์ราชาทั้งสองเงียบไปหลังอ่านข้อเสนอขอให้ละเว้นการยกเลิกบางสินค้า

“พวกกระหม่อมไม่ได้มีความคิดขัดประสงค์ของพระองค์ทั้งสองขอรับ เพียงแต่ถ้ายกเลิกไป การค้าขายกับหลายอาณาจักรจะเกิดปัญหาขึ้น...” จากนั้นขุนนางอีกคนก็เอ่ยเสริม

คีราห์นั่งเงียบฟังโดยไม่ได้เอ่ยอะไร ดวงตาคมมองเหล่าขุนนางของอดีตราชอาณาจักรแห่งการค้าเพื่อรอให้ใครอีกคนที่ยังคงเงียบอ่านข้อเสนอนั้นตัดสินใจ อย่างไรเสียเทเวลก็เป็นเมืองขึ้นของเลโอเนีย แม้เลออนบอกจะแบ่งการปกครองกับเขาคนละครึ่ง แต่คีราห์ก็คิดว่าจะให้การตัดสินใจส่วนใหญ่เป็นของสหาย

“นอกจากนี้พวกทาสโอเมก้ายังสร้างกำไรให้แก่เทเวล...”

“ข้าไม่ได้ขัดสนเรื่องเงิน” เสียงทุ้มทรงอำนาจเอ่ยขัดขึ้นมาในที่สุด นัยน์ตาดุจดวงตาราชสีห์ละออกจากกระดาษในมือพร้อมกับวางลงบนโต๊ะ

“หากนี่คือข้อเสนอที่ทำให้พวกเจ้ามาขัดขวางการทำงานคนของข้า ก็ดูเหมือนว่าเราคงไม่มีอะไรจะต้องเจรจากันอีก” สิ้นคำราชาราชสีห์ขยับยกขาขึ้นไขว่ห้างพร้อมกับดีดนิ้ว ก่อนที่เปลวไฟจะปรากฏขึ้นเผากระดาษบนโต๊ะจนหลงเหลือเพียงเถ้าถ่าน

“เชิญ” จากนั้นมือหนาก็ผายไปทางประตู เป็นเชิงบอกให้พวกขุนนางทั้งหมดออกไป

“พระองค์ทรงคิดจริง ๆ หรือว่าค่านิยมสำหรับพวกโอเมก้ามันจะเปลี่ยนไปแค่เพราะทำเช่นนี้” ขุนนางคนหนึ่งร้องถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยพอใจนัก “โลกใบ...”

“ถ้าหากไม่เริ่มเสียที มันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน” องค์ราชาแห่งเลโอเนียเอ่ยขัดเสียงเรียบ

แน่นอนว่าการยกเลิกระบบการซื้อขายทาสโอเมก้าอาจไม่ได้ทำให้ค่านิยมของสังคมแปรเปลี่ยนไป แต่การไม่เริ่มทำอะไรสักอย่างเพราะคิดว่าสิ่งที่เป็นอยู่นั้นปกติ...สุดท้ายก็จะไม่มีทางเปลี่ยนอะไรได้เลย

ดังนั้นเขาถึงต้องเริ่มมันเสียตอนนี้

“ถ้าหากพวกเจ้าไม่พอใจกับความคิดของข้า...” เลออนเอ่ยต่อ ดวงตาสีอำพันมองสบประสานกับขุนนางคนที่ถามนิ่ง

บรรยากาศกดดันขึ้นมาทั้ง ๆ ที่องค์ราชาแห่งอาณาจักรใหญ่ยังไม่ทันได้ทำอะไรแม้แต่น้อยนั้นทำให้ภายในห้องกว้างตกอยู่ในความเงียบสงัดไปครู่หนึ่ง

“ข้าก็ไม่ได้ร้องขอให้เจ้าอยู่”

“ปะ...ไปกันเถอะ!” ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยขึ้นหลังบรรยากาศตกอยู่ในความเงียบไปครู่ใหญ่เนื่องจากคำบอกของราชาราชสีห์ ชายชราขยับลุกเตรียมพากันเดินออกไป

“อ้อ...เหมือนสหายข้าจะลืมพูดเรื่องสำคัญไป”

คีราห์ที่นั่งเงียบฟังอยู่นานเอ่ยขึ้น คำบอกขององค์ราชาแห่งคามัล เป็นผลให้เหล่าขุนนางหยุดการกระทำของตัวเองลง พลางหันไปมองทางเจ้าของกายสูงองอาจไม่ต่างจากราชาราชสีห์

“ทรัพย์สินแปดในสิบส่วนของพวกเจ้า ต้องส่งให้ทางเรานะ” เอ่ยจบก็ระบายยิ้มส่งให้ทุกคนที่มองอยู่อีกครา

คำบอกนั้นทำให้เหล่าขุนนางทำท่าจะโวยวายออกมา ทว่าเมื่อสบประสานสายตากับดวงตาสีน้ำตาลสว่างที่มองอยู่ ก็ทำให้สิ่ง

ที่ตั้งใจจะทำนั้นถูกลบหายแล้วแปรเปลี่ยนเป็นพยักหน้ารับเข้าใจแทน

“เซเนม ถ่ายทอดคำสั่ง...แบ่งกำลังตรวจสอบสินค้าและทรัพย์สินทั้งหมด ถ้าหากมีผู้ไม่ยินยอม อนุญาตให้จับกุมได้เลย”

“ขอรับฝ่าบาท” สิ้นคำสั่ง องครักษ์คนสนิทของราชาราชสีห์เอ่ยขานรับ ก่อนกายสูงจะเดินออกไป

“ว่าแต่เจ้ารู้แล้วหรือว่าทาสโอเมก้าทั้งหลายอยู่ที่ใด”

“เซเนมรายงานก่อนเข้ามา ตอนนั้นเจ้าสั่งการคนของเจ้าอยู่ข้าเลยไม่มีจังหวะได้บอก” เลออนเอ่ยตอบพร้อมกับขยับลุกขึ้นยืน คีราห์พยักหน้ารับเข้าใจพลางขยับลุกตาม

ก่อนทั้งสองจะพากันเดินไปยังจุดหมายในทันที

อีกด้านหนึ่ง...

“คลาร่า!”

ปึก!

กายขาวถูกผลักอย่างแรงจนล้มลงกับพื้นเย็น ทว่าคนถูกกระทำกลับไม่ส่งเสียงร้องออกมาแม้แต่น้อย ดวงตาสีน้ำตาลแดงเคลื่อนสายตากลับขึ้นไปมองอัลฟ่าผู้คุมที่หัวเราะเหยียดหยามตนอยู่ ทางด้านหลังของมันมีสหายของเขาที่กำลังจะถูกพาตัวออกไปเพราะไอ้ชนชั้นสูงเมื่อสองวันก่อนติดต่อกลับมาขอซื้ออีกครั้ง

เอลิน่ารีบลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุ่งตรงเข้าไปเพื่อพาใครอีกคนออกมา ทว่ากลับถูกลูกน้องของเจ้าผู้คุมนั่นเข้ามาล็อกตัวเอาไว้ และด้วยพึ่งหายจากอาการป่วยไม่นานจึงทำให้โอเมก้าหนุ่มมีแรงขัดขืนน้อยกว่าที่ควร

“ปล่อย! คลาร่า!”

“ควรยินดีกับสหายของเจ้าเสียมากกว่านะที่ถูกท่านเฟริคซื้อไป...เป็นนางบำเรอดีออกจะตาย หน้าตาดีเพียงนี้ คงถูกเอ็นดู...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบประโยค ร่างสูงก็ถูกถีบเข้าที่หน้าท้องอย่างแรง จนเป็นผลให้คนพูดเซถอยเล็กน้อยพร้อมกับหยุดการกระทำลง ดวงตาคมตวัดมามองเจ้าของกายขาวที่ถูกจับกดลงกับพื้นเพื่อให้หยุดดิ้นขัดขืนเสียที

“ไอ้โอเมก้านี่...” เจ้าของกายสูงขบกรามแน่นพลางเอ่ยเสียงลอดไรฟันอย่างหงุดหงิดใจ พร้อมกับตั้งท่าจะเข้าไปทำร้ายคนบนพื้น

“ท่านโอเว่นขอรับ!”

หากแต่เสียงของลูกน้องที่ดังขึ้นมาอย่างร้อนรน เป็นผลให้เจ้าของชื่อชะงักการกระทำ และหันไปมองตามเสียง ดวงตาคมฉายแววหงุดหงิด

“มีอะ...” ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยถามออกไป ดวงตาสีเข้มก็เบิกกว้างเมื่อเห็นว่าใครกำลังเดินลงมายังบริเวณคุกใต้ดินซึ่งใช้จัดเก็บเหล่าทาสโอเมก้าแห่งนี้

ปึง!

เสียงกระแทกอย่างรุนแรงดังก้องไปทั่วบริเวณอันเงียบสงัด เนื่องจากทหารสองนายที่กดร่างของโอเมก้าหนุ่มอยู่นั้นถูกสายลมสายหนึ่งซัดกระเด็นออกไปกระแทกเข้ากับลูกกรง...

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าของดวงตาสีเฮเซลมองผ่านผู้คุมตรงหน้าไปสบประสานสายตาเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลสว่างของเจ้าของกายสูงที่กำลังลดมือลงอย่างเชื่องช้า ก่อนที่เอลิน่าจะหันไปมองทางด้านหลังของตัวเอง และพบว่าทั้งสองสลบไปแล้ว

ดวงตาสีสวยเหลือบมองลูกกรงที่บุบไปไม่น้อย

“สมน้ำหน้า” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยพร้อมกับขยับลุกขึ้นยืน ดวงตาเฉี่ยวมองเจ้าโอเว่นที่ในตอนนี้คุกเข่าก้มหน้าก้มตาแสดงความเคารพด้วยท่าทางหวาดกลัว

ก่อนเสียงฝีเท้ามากมายจะดังขึ้นเมื่อเหล่าทหารที่สวมเครื่องแบบไม่คุ้นตาพากันเดินลงมา พร้อมกับแยกออกไปตามห้องขังที่มีทาสโอเมก้าเช่นเดียวกับเขาอยู่ภายใน สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าของดวงตาสีเฮเซลหันไปมองทางคนผู้นั้นที่ปรากฏตัวขึ้นมาก่อนหน้า

“เอลิน่า!”

“คลาร่า” เจ้าของกายขาวเอ่ยเรียกสหายที่วิ่งเข้ามาหา หญิงสาวโผเข้ากอดเขาในทันทีพร้อมกับร้องไห้ออกมาไม่หยุด

ดีเหลือเกินที่เจ้าปลอดภัย...

“สวัสดี” เสียงทุ้มเจือแววอ่อนโยนเอ่ยทักทายขึ้น เรียกให้โอเมก้าทั้งสองหันไปมองตามเสียง

เอลิน่ากอดสหายพร้อมกับเบี่ยงตัวหลบให้คลาร่าออกห่างจากเจ้าของกายสูงที่มีท่าทางตกใจกับท่าทีของเขาเล็กน้อย ดวงตาเฉี่ยวคู่สวยจ้องอีกคนเขม็ง

“มีอะไร” ก่อนจะเอ่ยถามออกไปเสียงห้วน

“ข้าชื่อคีราห์” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยแนะนำตัวเพียงสั้นๆ ก่อนจะก้าวถอยออกมาเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทางไม่วางใจของคนตรงหน้า จากนั้นจึงเริ่มพูดต่อด้วยรอยยิ้มเพราะอีกคนไม่ยอมเอ่ยแนะนำตัวเสียที

“ไม่ต้องกังวลนะ ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก เพียงแค่สหายของเจ้าบอกว่าเจ้าป่วย อีกทั้งเท่าที่เห็น เจ้าคงได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

ใช่หรือไม่ ข้าเลยจะพาเจ้าไปให้หมอตรวจร่างกาย...”

ก่อนหน้าที่จะมาถึงคุกใต้ดินแห่งนี้ เขากับเลออนเจอโอเมก้าสาวผู้นี้ที่กำลังถูกคุมตัวอย่างไม่ยินยอมให้ไปที่ไหนสักแห่งเข้าพอดี เห็นดังนั้นพวกเขาเลยเข้าไปช่วยเหลือ ก่อนจะได้รับคำร้องขอบอกให้มาช่วยสหายของนาง

“เลิกตีหน้าซื่อทำตัวเป็นคนดีจะได้หรือไม่”

“...!” คำบอกที่เอ่ยขัดขึ้นมาทำให้คนพูดหยุดการกระทำของตนลง ทุกคนที่ได้ยินเช่นนั้นต่างหันมาให้ความสนใจทั้งสองคน

“มันน่าสะอิดสะเอียน”

...

เกิดความเงียบขึ้นทันทีหลังเจ้าของกายขาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกสะอิดสะเอียนดังที่บอก ทุกสายตาต่างมองผ่านโอเมก้าหนุ่มไปทางร่างสูงเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้ม ที่ยืนนิ่งไปคล้ายงุนงงและตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

ทางด้านราชาราชสีห์ที่ได้ยินประโยคนั้น ก็ละสายตาจากเหล่าทาสโอเมก้าที่ทหารของเขากำลังทยอยพาตัวออกมาจากห้องขังเพื่อพาขึ้นไปยังชั้นบน หันไปมองทางคีราห์ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าของเรือนผมสีเงินสวยซึ่งจ้องสหายของเขาด้วยสายตารังเกียจอย่างชัดเจน

ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนพูดเช่นนั้นใส่คีราห์...

“เอล ท่านราชาคีราห์ทรงช่วยเหลือข้าเอาไว้จากพวกผู้คุมนะ ทำไมเจ้าพูดกับพระองค์เช่นนั้นเล่า” คลาร่าที่พึ่งได้สติหลังจากตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเอ็ดสหายของตนทันที

นางรู้ว่าเอลิน่านั้นเกลียดชังอัลฟ่ามากเพียงใด หากแต่ไม่ได้รู้ถึงต้นสายปลายเหตุเพราะอีกฝ่ายไม่เคยเล่าให้ฟังเลยสักครั้ง ใน

ช่วงแรกที่นางพึ่งถูกขายมาเป็นทาสที่นี่ คลาร่าเคยลองถามดู เพราะสงสัยว่าทำไมสหายของนางถึงเกลียดอัลฟ่ามากเพียงนี้ เกลียดถึงขั้นที่ว่าแค่เป็นอัลฟ่า เอลิน่าก็ไม่คิดจะญาติดีด้วย แต่สุดท้ายคลาร่าก็ไม่เคยได้รับคำตอบจากสหายในเรื่องนี้เลย

“เช่นนั้นก็ขอบคุณที่ช่วยเหลือสหายของข้า” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยขอบคุณออกไป ทว่าท่าทางไม่ได้โอนอ่อนลงเลยแม้แต่น้อย ดวงตาสีเฮเซลยังคงจ้องเขม็งใส่คนตรงหน้าที่ระบายยิ้มรับคำขอบคุณของเขา

เฮอะ...รอยยิ้มเสแสร้ง

“ด้วยความยินดี” คีราห์เอ่ย ดวงตาคมมองร่างโปร่งตรงหน้าที่มองมาด้วยสายตาที่ไม่แปรเปลี่ยนไปจากตอนแรก แม้สหายของอีกฝ่ายจะช่วยพูดแก้ให้เขาก็ตามที

ราชาอินทรีลอบสำรวจรอยช้ำบนร่างกายของคนตรงหน้าเงียบ ๆ ครู่หนึ่ง...

“คือว่าข้าอาจจะก้าวก่าย...” แล้วจึงเอ่ยออกไป

“รู้ตัวก็ดี” แต่ยังไม่ทันได้พูดจนจบอีกคนก็เอ่ยขัดขึ้นมา นั่นจึงทำให้คนที่กำลังพูดอยู่เงียบลงอีกครา ดวงตาสีน้ำตาลสว่างสบประสานสายตากับดวงตาเฉี่ยวคู่สวยที่มองจ้องมา

เขาไม่เคยได้รับสายตาเกลียดชังเช่นนี้จากผู้ใดมาก่อนเลยจริง ๆ

“เอลิน่า”

“เจ้ายังอ่อนต่อโลกเกินไปคลาร่า แค่เพราะช่วยเจ้าจากพวกผู้คุมโลภมากนั่น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเป็นคนดีไม่ใช่หรือไร ที่จริงคงเพราะตั้งใจจะมาซื้อพวกเราไปเสียมากกว่าเลยยื่นมือเข้ามาช่วย

พวกกษัตริย์ไม่คิดลงมาเกลือกกลั้วกับชนชั้นล่างเช่นเราหรอก ที่มาก็คงมีแค่เหตุผลเดียวอย่างที่เรารู้กันดี” เอลิน่าหันมาเอ่ยบอกคลาร่าที่ร้องเรียกตนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

จากนั้นดวงตาสีเฮเซลก็เหลือบไปมองทางเจ้าของกายสูงองอาจซึ่งยืนเงียบไป คล้ายพยายามหาข้ออ้างมาพูดหว่านล้อมพวกเขา...

ทั้งเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายสวมอยู่ซึ่งดูหรูหราราคาแพง ทั้งทหารในเครื่องแบบที่แปลกตา ทั้งพลังเวทและท่าทางองอาจน่าเกรงขามของคนทั้งสองในตอนที่ปรากฏตัว รวมถึงท่าทีของเจ้าโอเว่นในตอนพบเห็นอีกฝ่ายนั้น ทำให้เอลิน่าพอจะรับรู้ได้ว่าคนตรงหน้าคงเป็นพวกอัลฟ่าชนชั้นสูงไม่ก็กษัตริย์ และแน่นอนว่าทุกครั้งที่คนพวกนั้นจะลงมายังคุกใต้ดินแห่งนี้ ก็มีเพียงแค่เหตุผลเดียวคือมาเลือกทาสโอเมก้านอกเหนือเวลาแสดงสินค้าเท่านั้น

ไม่มีหรอกที่ว่ามาช่วยอะไรนั่น...

ดวงตาเฉี่ยวเคลื่อนมาสบตากับเจ้าของกายสูงพร้อมมองสำรวจเงียบ ๆ ใบหน้าดูดีที่ราวกับมีออร่าคนดีแผ่ออกมาตลอดเวลาทำเอาเขารู้สึกอยากอาเจียนไม่น้อย ยิ่งเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนที่มีประดับใบหน้าอยู่ไม่คลายและไม่แม้แต่จะแสดงความโกรธเคืองใด ๆ กับคำพูดของเขา นั่นยิ่งทำให้เอลิน่ารู้สึกขยะแขยง

คนดีจอมปลอม...

ขึ้นชื่อว่าอัลฟ่ามันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ

“ไม่ใช่นะเอลิน่า ท่านราชาคีราห์ทรงมาช่วยพวกเราจริง ๆ นะ” คลาร่าเอ่ยแย้งสหายที่เอาตัวบังนางไว้เป็นเชิงปกป้อง ก่อนจะเหลือบมองไปทางราชาอัลฟ่าแสนใจดีผู้นั้นซึ่งยืนเงียบไปอีกครา

เพราะเอลิน่าทำตัวไม่ดีใส่

นางไม่ได้อ่อนต่อโลกขนาดนั้นเสียหน่อย ถึงแม้จะเด็กกว่าเอลิน่าสามปีแต่นางเองก็ย่างเข้ายี่สิบสี่แล้วนะ ดังนั้นคลาร่ามั่นใจว่าตัวนางแยกออกว่าใครมาดีหรือมาร้าย

อีกทั้งท่านราชาคีราห์ก็แตกต่างจากอัลฟ่าทุกคนที่นางเคยเจอมาด้วย...

“ช่วย? ไม่มีใครช่วยเราได้นอกจากตัวเราเองหรอกคลาร่า” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยแย้งพร้อมหันกลับมามองร่างบางด้านหลังตน

“ที่เจ้าพูดมามันไม่ได้ผิดเลย”

ก่อนเสียงทุ้มอ่อนโยนจะดังขึ้นมา เป็นผลให้เจ้าของดวงตาสีเฮเซลตวัดสายตากลับไปมองอีกฝ่ายที่ยืนส่งยิ้มจางมาให้ไม่คลาย

“ไม่มีใครช่วยเราได้นอกจากตัวเราเอง อื้อ...ถูกต้องแล้วละ” คีราห์เอ่ย ราชาหนุ่มพยายามทำให้ตัวเองดูเป็นมิตรและน่าวางใจ แต่ไม่ว่าจะส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเพียงใดก็ได้รับสายตาเกลียดชังกลับคืนมาท่าเดียว

บางทีคนผู้นี้อาจมีบางสิ่งที่ฝังใจกับอัลฟ่ากระมัง...

“แต่ว่าในบางครั้ง...การยอมรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ไม่ใช่เรื่องที่แย่อะไรหรอกนะ”

...

“ฝ่าบาทขอรับ” เซเนมที่จัดการธุระด้านบนเสร็จและพึ่งตามผู้เป็นนายลงมาเอ่ยเรียกราชาราชสีห์ซึ่งยืนมองคีราห์ที่กำลังเผชิญหน้าอยู่กับใครบางคน

เสียงเรียกอันคุ้นเคยเป็นผลให้เลออนหันไปมองคนสนิทองครักษ์หนุ่มเดินเข้ามาประชิดเจ้าของเรือนผมสีบลอนด์สว่างพร้อม

กับเอ่ยรายงานเรื่องที่อีกฝ่ายให้ตนไปจัดการ รวมถึงเรื่องจัดเตรียมที่พักสำหรับเหล่าทาสโอเมก้าที่ได้รับการปล่อยตัว

“คาดว่า...”

“ว้าว...ซาบซึ้งจนน้ำตาแทบไหล” ทว่ายังไม่ทันได้รายงานจนเสร็จสิ้น เสียงปรบมือที่ดังขัดพร้อมกับเสียงหวานที่เอ่ยขึ้นมานั้นก็เรียกให้ทั้งสองคนหันไปมองทันที

เอลิน่าเอ่ยประโยคนั้นออกมาด้วยน้ำเสียงซาบซึ้งใจ แต่ใบหน้ากลับเรียบตึงไม่ฉายแววอารมณ์อย่างที่พูดแม้แต่น้อย

กลับกัน มันฉายแววสะอิดสะเอียนออกมามากกว่าเดิม

“ว่าแต่ไม่เหนื่อยบ้างหรืออย่างไรกับการเสแสร้งแกล้งเป็นคนดีเช่นนี้”

“ข้าไม่ได้แกล้งทำแม้แต่น้อย ดังนั้นไม่เหนื่อยหรอก” คีราห์เอ่ยตอบ ราชาหนุ่มพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและไร้ซึ่งท่าทีคุกคามข่มขู่ เนื่องจากคิดว่าที่อีกฝ่ายเป็นเช่นนี้บางทีอาจจะแค่เพราะกำลังหวาดกลัว

“ก่อนอื่นเราออกจากที่นี่ดีหรือไม่” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยต่อ ก่อนจะมองคนตรงหน้าที่ไม่ได้พูดตอบอะไร เพียงมองมาคล้ายจะรอฟังนิ่ง ๆ

“ด้านบนมีน้ำ อาหาร เสื้อผ้าใหม่ ๆ สำหรับพวกเจ้าทุกคน อีกทั้งยังมีหน่วยแพทย์เพื่อตรวจอาการและรักษาพวกเจ้า อย่างไรวางใจเถิดนะ พวกข้าไม่ได้มาเพื่อซื้อเจ้ากลับไปแน่นอน ตอนนี้พวกเจ้าไม่ใช่สินค้าอีกต่อไปแล้ว พวกเจ้าได้ชีวิตของตัวเอ-...”

“ประดิษฐ์คำพูดสวยหรูขายฝันพวกนั้นนานหรือไม่เล่า...องค์ราชาผู้ยิ่งใหญ่” คำถามที่เอ่ยขัดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่ไร้ซึ่งความเชื่อ

นั้นทำให้คนถูกพูดใส่เงียบลงอีกครา

ดวงตาคมมองคนตรงหน้าที่มองมาพร้อมกับแค่นหัวเราะใส่เขา ดวงตาสีเฮเซลฉายแววขบขันอย่างไม่เชื่อในคำบอกที่ราชาอินทรีพูดออกไปแม้แต่น้อย ก่อนนัยน์ตาเฉี่ยวจะแปรเปลี่ยนกลับเป็นเกลียดชังดังเดิม...

ทว่าท่าทีเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้คีราห์สนใจอีกต่อไป เขามองสังเกตอีกฝ่ายที่คล้ายกับว่าสองแก้มขาวมีรอยช้ำเบาบางกำลังขึ้นสีเลือดฝาด

“แต่แล้วอย่างไร”

ทำเป็นเสแสร้งพูดว่าไม่ได้มาซื้อ แต่ความเป็นจริงคงตกลงกันไปแล้วกระมัง ถึงได้ให้พวกทหารที่สวมเครื่องแบบแปลกตานั่นพาเหล่าทาสโอเมก้าออกไป แล้วหลังจากนั้นก็จะพาพวกเขาไปขายให้ที่อื่นแทน

แน่นอนว่ามันคงเป็นเช่นนั้น...

“ในเมื่อสันดานพวกอัลฟ่ามันก็ไม่ต่างกันนักหรอก”

ประโยคที่ได้ยินทำให้ราชาราชสีห์ซึ่งยืนฟังอยู่นานเหลือบมาสบสายตากับองครักษ์ของตน ก่อนเซเนมจะค้อมหัวรับอย่างเข้าใจโดยไร้ซึ่งคำเอ่ยสั่งพร้อมกับตั้งท่าจะเดินเข้าไปช่วยพูด เนื่องจากดูท่าแล้วโอเมก้าหนุ่มผู้นั้นคงไม่ยอมเชื่อคำบอกของท่านคีราห์ง่าย ๆ...

“จะพาไปขายที่อื่นก็บอก ๆ ออกมาเสียที ไม่ต้องแสร้งเป็-...”

“เอลิน่า!”

คลาร่าร้องเรียกสหายที่จู่ ๆ ก็หยุดพูดลงพร้อมกับเซล้มเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนขององค์ราชาตรงหน้า เจ้าของกายสูงขยับเข้ามารับ

อีกฝ่ายได้อย่างทันท่วงที ก่อนที่เอลิน่าจะล้มกระแทกเข้ากับพื้น

“ขะ...ขอบพระทัยเพคะ” คลาร่าเอ่ยขอบคุณ ทางด้านราชาอินทรีเงยหน้าขึ้นส่ายไปมาแผ่วเบาเป็นเชิงตอบด้วยรอยยิ้ม จากนั้นจึงหลุบมองคนที่ตนประคองอยู่

...!

ก่อนที่ดวงตาสีน้ำตาลสว่างจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อปลายจมูกรับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมหวานเบาบางจนแทบสัมผัสถึงมันไม่ได้จากคนในอ้อมแขน...

“แฮก...แฮก...” เสียงหอบหายใจดังขึ้นพร้อมอุณหภูมิร่างกายของอีกฝ่ายที่เพิ่มสูง

“แย่ละ...เซเนม!” คีราห์ร้องเรียกคนสนิทของสหายที่กำลังเดินเข้ามาพอดี เซเนมขานรับพร้อมวิ่งเข้ามาทันที แม้จะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนัก

หากแต่พอเห็นว่าองค์ราชาแห่งคามัลยกมือขึ้นปิดจมูกเอาไว้ก่อนจะประคองร่างบางให้เข้ามาซบเขาแทนแล้วองครักษ์หนุ่มจึงพอคาดเดาเหตุการณ์ได้

“เขาฮีตหรือ”

เลออนเอ่ยถามเมื่อเห็นปฏิกิริยาของสหาย ราชาราชสีห์ตัดสินใจเดินเข้ามาหาทั้งสี่คนพลางมองร่างบางที่หอบหายใจหนักไม่คลาย เขาน่ะไม่รู้หรอกว่าใช่หรือไม่ เพราะจมูกตายด้านกับกลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้า

แต่สำหรับคีราห์แล้วไม่ใช่...

อีกฝ่ายนั้นจมูกดีเกินไป จนแม้แต่กลิ่นฟีโรโมนตอนเริ่มฮีตเบาบางก็สามารถกระตุ้นสัญชาตญาณได้อย่างง่ายดาย ซึ่งนั่นอาจ

เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้สหายของเขาไม่คิดสนใจโอเมก้าคนใดด้วยเพราะหลายต่อหลายครั้งมักถูกล่อลวงด้วยกลิ่นฟีโรโมนจนเกือบพลั้งเผลอทำตามสัญชาตญาณลงไป

“อืม...ข้าฝากดูแลต่อที...รีบพาเขาไปพักเถอะ” กายสูงทัดเทียมกันเดินเข้ามาหาแล้วเอ่ยตอบลอดไรฟัน

เลออนมองคีราห์ที่กัดริมฝีปากล่างของตัวเองแน่นจนเลือดสีสดซึมออกมา พออีกฝ่ายพูดบอกกับเขาเสร็จก็รีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ราซาราซสีห์ละสายตาจากสหายของตนหันไปมองพวกผู้คุมที่ดูเหมือนบางคนจะเป็นอัลฟ่าและเริ่มมีปฏิกิริยาขึ้นมาเนื่องจากอาการฮีตที่คล้ายจะเริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เห็นเช่นนั้นจึงหันไปมองทางเซเนมที่ซ้อนตัวโอเมก้าหนุ่มขึ้นอุ้ม โดยมีหญิงสาวที่พวกเขาช่วยเอาไว้ก่อนหน้าคอยดูแลอยู่ไม่ห่างอย่างห่วงใยปนกังวล

“พาไปที่ห้องพักแยกก่อนก็แล้วกัน”

“ขอรับฝ่าบาท”

2
ไม่มีวัน

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง”

“หมอฉีดยาระงับฮีตให้จนสงบลงแล้ว แต่ยังมีไข้สูงอยู่ คงไม่ได้สติสักพัก”

เลออนที่เดินเข้ามาในห้องพักของสหายเอ่ยบอกกับอีกฝ่ายที่เดินนำไปนั่งลงบนเก้าอี้นวมสีสวยริมหน้าต่าง ดวงตาสีอำพันกวาดมองข้าวของภายในห้องที่บางส่วนกระจัดกระจายอยู่บนพื้น

“เข้าใจแล้ว ทางด้านโอเมก้าหญิงผู้นั้นล่ะ”

“ดูปกติ ตอนนี้เฝ้าสหายของนางอยู่ เจ้าล่ะเป็นอย่างไรบ้าง”

คนที่เดินตามเข้ามาเอ่ยถามพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เรียกให้ดวงตาสีน้ำตาลสว่างเคลื่อนไปสบประสานกับดวงตาดุจดวงตาราชสีห์ที่ละสายตาจากข้าวของบนพื้นมามอง

“ก็ดีขึ้นแล้ว” คีราห์เอ่ยตอบ กายสูงพ่นลมหายใจออกมาพร้อมกับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “เพราะไม่ได้สัมผัสความรู้สึกเช่นนี้

มานาน กว่าจะสงบสติอารมณ์ตัวเองได้ก็ใช้เวลาไม่น้อย”

ครั้งสุดท้ายที่ถูกกระตุ้นเช่นนี้คงประมาณสิบกว่าปีได้แล้ว กระมัง...

“จากที่เห็นก็พอเข้าใจได้” เลออนเอ่ย จากข้าวของที่กระจัดกระจายเต็มพื้น ก็พอทำให้เขาเข้าใจถึงสถานการณ์ภายในห้องนี้ก่อนที่ตัวเขาจะเข้ามาได้เป็นอย่างดี

“ข้าประมาทเอง...ตอนที่พยายามเกลี้ยกล่อมเขาก็พอได้กลิ่นเบาบางแล้ว แต่คิดว่าเขาคงไม่ฮีตขึ้นมาตอนนั้นหรอก” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยขึ้นหลังทั้งสองเงียบกันไปครู่หนึ่ง

“โอเมก้าหญิงผู้นั้นบอกว่า จริง ๆ ไม่ใช่ช่วงฮีตของเขา แต่ที่จู่ ๆ ฮีตขึ้นมากะทันหันเช่นนั้นคงเป็นเพราะยาที่ถูกพวกผู้คุมบังคับให้กินมันเริ่มมีผลข้างเคียงและทำให้รอบการฮีตเริ่มรวนมากขึ้น”

“ยา?”

“เห็นว่าเป็นยากระตุ้นให้ฮีตได้ทันทีหลังกิน” เลออนเอ่ย ก่อนจะเริ่มบอกข้อมูลซึ่งตนได้รู้มาจากโอเมก้าสาวที่ให้เซเนมเป็นคนคุยแทน

เทเวลมีการค้ามนุษย์เป็นเรื่องปกติ ซึ่งคนที่ถูกนำมาค้าขายกันส่วนใหญ่คือทาสโอเมก้า โดยทุกสามสัปดาห์จะมีการจัดแสดงทาสโอเมก้าให้เหล่าอัลฟ่าชนชั้นสูงได้ประมูลซื้อกันไปครอบครอง เลออนได้รู้ข้อมูลจากโอเมก้าสาวผู้นั้นมาว่า ทุกครั้งที่ถูกพาตัวไปแสดงต่อหน้าอัลฟ่าที่มาร่วมชมสินค้า พวกนางจะถูกบังคับให้กินยากระตุ้นฮีตและถูกทำเรื่องโสมมกับร่างกายไปเรื่อย ๆ จนหมดเวลาแสดงของแต่ละคน

ซึ่งยาที่ว่านี้โอเมก้าหญิงผู้นั้นไม่ค่อยรู้รายละเอียดมากนัก

นางรู้จากโอเมก้าที่ชื่อเอลิน่ามาอีกทีว่ายาที่พวกผู้คุมใช้มันเริ่มแพร่หลายเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อนที่นางจะถูกขายมา

และว่ากันว่ามันเป็นยาที่พวกอัลฟ่าชนชั้นสูงของเทเวลมักมีไว้ในครอบครองเพื่อให้โอเมก้าสนองตัณหาของตน

“ไม่คิดเลย...” คีราห์เอ่ยเสียงเบา

เขารู้เรื่องการค้ามนุษย์ก็จริง แต่ที่เข้ามายุ่งวุ่นวายไม่ได้เพราะมันจะก่อให้เกิดสงครามระหว่างอาณาจักรขึ้นภายหลัง อีกทั้งเทเวลก็เป็นคู่ค้าที่ดี เขาจึงไม่มีเหตุผลให้ต้องเป็นฝ่ายเริ่มทำศึกสงคราม

แต่พอมาได้ยินเช่นนี้ก็ทำให้คีราห์รู้สึกแย่ที่ปล่อยผ่านเรื่องนี้มานานสองนาน...

“ข้าเองก็เหมือนกัน” ราชาราชสีห์เอ่ย

อันที่จริงเลออนพอรู้เรื่องซื้อขายทาสโอเมก้า แต่ไม่ได้รู้รายละเอียดอะไรมากนัก เพราะไม่ได้สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยว แม้จะรู้สึกไม่ค่อยพอใจการค้ามนุษย์อยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้เข้าไปวุ่นวาย เนื่องจากอาณาจักรเทเวลเองก็เป็นอาณาจักรใหญ่และมีอำนาจไม่น้อย ถึงจะไม่มากเท่าคามัลหรือเลโอเนียก็ตามที

แต่จะบอกว่าไม่สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวเสียทีเดียวก็คงไม่ได้ในเมื่อราชาราชสีห์เคยเกือบที่จะทำเรื่องเลวร้ายลงไปกับใครบางคนเพราะอารมณ์ชั่ววูบของตัวเอง...ซึ่งพอได้มารู้เรื่องจากปากของโอเมก้าสาวผู้นั้นแล้ว เลออนรู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่ตอนนั้นเขาไม่ได้ขายเร็นให้เจ้าแก่เซราฟไป

ไม่เช่นนั้น...

“ถ้าด้วยเหตุผลนี้ ข้าก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมโอเมก้าผู้นั้นถึงมีท่าทีต่อต้านเรา”

“อืม” เลออนขานรับในลำคอแล้วเอ่ยต่อ “จะว่าไป การที่เจ้าถูกว่าใส่เช่นนั้นเป็นสิ่งที่หาดูได้ยากเหลือเกิน”

“บอกตามตรงว่าข้าทำอะไรไม่ถูกไปครู่หนึ่งเลย” คีราห์เอ่ยพลางหัวเราะแผ่วเมื่อนึกไปถึงตอนที่ตนเผชิญหน้ากับโอเมก้าหนุ่มผู้นั้น คำบอกของเขาทำให้คนฟังยกยิ้มจาง

“แล้วเจ้าจะเอาอย่างไรต่อเลออน จะดำเนินตามแผนการเลยดีหรือไม่”

“เรื่องทาสโอเมก้าที่ถูกปล่อยตัว คิดว่าคงให้พวกเขาพักรักษาตัวกันจนสุขภาพแข็งแรงเสียก่อน แล้วหลังจากนั้นค่อยว่ากันอีกที” ราชาราชสีห์เอ่ย

“ส่วนเรื่องปัญหาการค้าที่เราคุยกันว่าอาจจะเกิดขึ้นตามมาหลังจากนี้คิดว่าคงต้องรอดูเป็นคนคนไป พวกกษัตริย์ต่างแดนบางคนก็คุยง่าย บางคนก็หัวรั้น”

“แล้วพวกขุนนางกับราชวงศ์เทเวล?”

“ก็คงยึดตำแหน่งกับถอดฐานันดรศักดิ์อย่างที่คุยกันไม่เปลี่ยนแปลง พวกนั้นไม่ได้สำคัญนัก” คำตอบของสหายเป็นผลให้คนถามพยักหน้ารับเข้าใจ

“ที่เหลือก็ปรับโครงสร้างสังคมและกฎในการอยู่ร่วมกันสินะ ตรงส่วนนี้อาจจะหนักเอาการ” คีราห์เอ่ย เลออนพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วยกับคำบอกของสหาย

“แต่อาณาจักรไร้กฎหมายเช่นนี้ อย่างที่ข้าพูดไปเมื่อคราวก่อน ผู้แข็งแกร่งย่อมมีอำนาจสูงสุด และคำพูดมักเป็นประกาศิต มันก็อาจจะไม่ได้ยากขนาดนั้นหากเจ้าจะตั้งกฎที่ว่าขึ้นมา”

“เจ้าคิดเช่นนั้นหรือ”

“เท่าที่สังเกตบรรยากาศภายในเมืองหลวงตอนเดินทางมาถึง ข้าคิดว่าไม่น่ามีปัญหา ส่วนใหญ่ผู้คนที่นี่ล้วนเป็นพ่อค้า ทุกอย่างย่อมเป็นธุรกิจ ถ้าผลประโยชน์ของตัวเองยังอยู่ก็คงไม่ทำให้พวกเขาต่อต้านหรอก”

“อืม...” เจ้าของดวงตาสีอำพันส่งเสียงตอบรับในลำคอ ใบหน้าคมคายฉายแววครุ่นคิดออกมาตามคำบอกของสหาย “เจ้าว่าทำอย่างไรดี”

“ทางที่ดีคงต้องจัดแถลงต่อหน้าสาธารณชนเพื่อประกาศความเป็นไปของเทเวลให้พวกชาวเมืองรู้และเข้าใจมันเสียก่อน”

คำบอกของคีราห์เป็นผลให้คนฟังลอบถอนหายใจออกมา ดวงตาคมฉายแววเบื่อหน่ายอย่างเห็นได้ชัดแม้สีหน้าจะเรียบเฉยไร้อารมณ์ ท่าทีเช่นนั้นทำให้คนมองหัวเราะแผ่ว

“เจ้านี่ไม่ชอบพูดต่อหน้าผู้คนจริง ๆ สินะ”

“มันวุ่นวาย”

“เช่นนั้นข้าพูดเอง อย่างไรเสียเราก็ปกครองร่วมกันอยู่แล้ว” คีราห์เอ่ยเสนอ เนื่องจากรู้ดีว่าสหายไม่ชอบการที่ต้องพูดหรือแถลงอะไรต่อหน้าผู้คนมากนักเนื่องจากมันยุ่งยากน่ารำคาญเป็นที่สุด

ดังนั้นเขาที่ค่อนข้างถนัดในเรื่องนี้จะขอรับหน้าที่นี้เอาไว้เองก็แล้วกัน

“ขอบคุณ”

คำขอบคุณที่ดังขึ้นมาเรียกให้ดวงตาสีน้ำตาลสว่างเคลื่อนไปสบประสานสายตากับคนตรงหน้าที่นั่งมองมา โดยที่ไม่ต้องมีคำพูดใดต่อจากคำขอบคุณนั้น ทั้งคีราห์และเลออนต่างก็เข้าใจได้ถึงความหมายของคำขอบคุณที่ถูกราชาราชสีห์เอื้อนเอ่ยออกมาบ่อยครั้งใน

ช่วงนี้เป็นอย่างดี

ไม่ใช่แค่กับเรื่องพวกนี้หรอก...

ดังนั้นคีราห์จึงระบายยิ้มตอบรับ

“เรื่องเล็กน้อย”

สองวันต่อมา...

‘เพี้ยง! เจ้าหายเจ็บแล้วใช่หรือไม่เอลิน่าน้องพี่’

‘พี่จะปกป้องดูแลเจ้าไม่ให้เจ้าเจ็บตัวได้อีกต่อไป พี่สัญญาเลย’

‘เจ้าอยู่สงบเสงี่ยมอย่างพวกโอเมก้าไม่เป็นหรืออย่างไร?!’

‘หน้าที่ของโอเมก้าอ่อนแออย่างเจ้าก็มีเพียงแค่เป็นดอกไม้ประดับให้อัลฟ่าเท่านั้น!’

เปลือกตาสีอ่อนขยับแผ่วก่อนที่ดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่สวยจะลืมขึ้นจ้องมองไฟบนเพดานห้องเงียบ ๆ หลังโอเมก้าหนุ่มตื่นขึ้นจากนิทรา ใบหน้างดงามไม่ฉายแววอารมณ์ใด เจ้าของกายขาวนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นคล้ายทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

“ฟื้นแล้วหรือเอลิน่า?” ก่อนเสียงคุ้นเคยที่เอ่ยถามจะเรียกให้ดวงตาสวยเคลื่อนไปมองตามเสียง เอลิน่ามองคลาร่าที่รีบเดินเข้ามาด้วยรอยยิ้มยินดี

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีขึ้น” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยตอบพลางขยับลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียงโดยมีอีกคนมาช่วยประคอง

“ไม่ปวดหัวหรือรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวแล้วใช่หรือไม่” คลาร่าเอ่ยถามอาการ คนถูกถามส่ายหน้าตอบ ซึ่งนั่นทำให้คนถามถอนหายใจแผ่วคล้ายเบาใจเล็กน้อยก่อนร่างบางจะเอ่ยต่อ

“หิวข้าวหรือไม่ หรือกระหาย หรืออยากได้ขนม หากเจ้าอยากได้อะไรบอกข้าเลยนะ ข้าจะไป...”

“ใจเย็นก่อน ไม่เป็นไร ตอนนี้ข้าไม่ต้องการอะไรหรอกคลาร่า” เอลิน่าเอ่ยขัดพลางหัวเราะแผ่วกับท่าทีเช่นนั้นของคนตรงหน้า มือขาวเอื้อมไปลูบกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนอย่างนึกเอ็นดู

“เจ้าล่ะ ไม่เป็นอะไรใช่หรือไม่ อัลฟ่าพวกนั้น...” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยถาม

ทว่าคำพูดกลับถูกกลืนหายไปในเวลาไม่นานเนื่องจากใบหน้าอีกฝ่ายที่ส่ายระรัวเป็นเชิงตอบและปฏิเสธในคราวเดียวกัน คลาร่าเอื้อมมือมาจับมือของเขาซึ่งลูบหัวของนางอยู่ก่อนจะกุมแน่น

“ข้าสบายดี ท่านราชาทั้งสองให้การดูแลพวกเราทุกคนเป็นอย่างดีเลยละเอลิน่า” คลาร่าเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ทว่าคำบอกเหล่านั้นกลับทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของคนฟังค่อย ๆ เลือนหายไป

ยังคิดว่าอัลฟ่าพวกนั้นมาดีอีกหรือไงกัน...

“แล้วก็นะเอล วันนี้ข้าจะได้พบกับเดวิดละ” น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจทำให้เอลิน่าหลุดจากภวังค์ความคิดของตัวเอง

ดวงตาสีเฮเซลมองสหายที่ระบายยิ้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ เสียงหัวเราะแผ่วอย่างมีความสุขนั้นทำให้เอลิน่าระบายยิ้มรับ

“ยินดีด้วย”

“ขอบคุณ ข้าน่ะตื่นเต้นมากเลย เมื่อวานได้รับจดหมายจากเดวิดด้วย ข้านอนอ่านมันทั้งคืนเลย เจ้าว่าเหมือนคนบ้าหรือไม่” โอเมก้าสาวเอ่ยเล่าเรื่องราวของตน เอลิน่านั่งฟังพลางมองร่างบางที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่หัวเราะออกมาอย่างมีความสุขก่อนจะส่ายหน้าตอบคำถามนั้น

“อ้อ! เมื่อเช้าพวกเรย์เองก็เดินทางกลับบ้านเกิดไปแล้วละ พวกเขามาเยี่ยมเจ้าก่อนออกเดินทางด้วย แต่เจ้ายังไม่ฟื้นน่ะก็เลยไม่ได้บอกลากันต่อหน้า”

“เดินทางกลับบ้านเกิด?”

“ใช่แล้ว พวกเราทุกคนถูกปล่อยตัวออกจากการเป็นทาสแล้วเอลิน่า พวกเราได้ชีวิตของเรากลับคืนมาแล้ว เห็นหรือไม่ ข้าบอกแล้วว่าท่านคีราห์...”

“พวกอัลฟ่ามันเชื่อใจไม่ได้หรอกนะคลาร่า”

“แต่...”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก...

เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นทำให้โอเมก้าสาวที่กำลังจะเอ่ยแย้งคำบอกของเอลิน่าต้องหยุดการกระทำลง ก่อนร่างบางจะขยับลุกจากเก้าอี้แล้วเดินไปเปิดประตูห้องพักออกเพื่อดูว่าผู้ใดกันที่มาเยี่ยมเยียนสหาย

“ท่านคีราห์”

คลาร่าเอ่ยด้วยรอยยิ้มพร้อมกับย่อตัวเล็กน้อยเป็นเชิงแสดงความเคารพแก่คนที่มีศักดิ์สูงกว่าตน อีกฝ่ายระบายยิ้มอ่อนโยนตอบรับการกระทำของนาง ก่อนดวงตาคู่คมจะมองผ่านเข้าไปภายในห้องพัก

คีราห์ที่มักแวะเวียนมาดูอาการของใครอีกคนมองเจ้าของกายขาวที่รีบขยับนอนตะแคงหันหลังให้เขาทันที ราชาอินทรีมองอีกฝ่ายเล็กน้อยโดยไม่ได้พูดอะไร ก่อนจะหลุบตาลงมามองร่างบางตรงหน้าที่กำลังจะเชื้อเชิญให้เขาเข้าไปภายใน

“ข้าเพียงแวะมาดูอาการน่ะ ดูเหมือนเขาจะฟื้นแล้วสินะ”

เสียงทุ้มอ่อนโยนเอ่ยขึ้น

“เพคะ พึ่งฟื้นมาเมื่อครู่เองเพคะ พระองค์จะทรงเข้ามาก่อนหรือไม่เพคะ”

โอเมก้าสาวเอ่ยตอบก่อนจะถามกลับ เนื่องจากตลอดสองวันที่ผ่านมาองค์ราชาผู้นี้ก็แวะเวียนมาดูอาการของเอลิน่าอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่เคยเข้ามาภายในห้องพักเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ไม่ละ...ข้ามีธุระต้องไปจัดการต่อ”

“รับทราบแล้วเพคะ”

“หากขาดเหลือหรือต้องการอะไรเพิ่มก็บอกพวกทหารได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ พักผ่อนให้เต็มที่” คีราห์เอ่ยด้วยรอยยิ้มก่อนจะลอบมองไปทางร่างโปร่งเจ้าของเรือนผมสีเงินสวยอีกครั้ง

ยังก่อนดีกว่า...

“ขอบพระทัยเพคะ พระองค์ทรงใจดีมากเลยเพคะ”

“ไม่หรอก ๆ” คนถูกชมละสายตากลับมามองคนตรงหน้าพลางเอ่ยปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม

ก่อนองค์ราชาแห่งคามัลจะตัดสินใจบอกลาโอเมก้าสาวและพาตัวเองเดินออกมาจากบริเวณห้องพักของเหล่าโอเมก้าที่ยังป่วยอยู่ในทันที

ให้เขาหายดีก่อนก็แล้วกัน...

...

เอลิน่าที่ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินออกไปไกลแล้วค่อย ๆ ลอบเหลือบไปมองทางประตูหน้าห้องพักของตัวเองทันที ซึ่งพอเห็นว่าคลาร่าปิดประตูลงและเดินกลับเข้ามาหา โอเมก้าหนุ่มจึงหันกลับมาจ้องอีกฝ่ายนิ่ง

“เจ้าไว้ใจพวกอัลฟ่าง่ายเกินไปนะคลาร่า” พร้อมกับเอ่ยแกมดุ

อีกคนกลับส่ายหน้าปฏิเสธคำบอกของเขาด้วยรอยยิ้มและพูดตอบกลับมาในทันที

“พวกท่านคีราห์เป็นคนดีจริง ๆ นะเอลิน่า พระองค์ทรงช่วยเหลือเราทุกอย่างเลย ท่านเซเนมที่คอยดูแลพวกเราเองก็ใจดีเหมือนกัน ถึงตอนแรกข้าจะกลัวเขาเพราะหน้าเขาดุมากเลยก็ตาม...ส่วนท่านเลออนดูน่ากลัวจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ข่มขู่หรือทำอะไรไม่ดีใส่พวกเราเลยสักคนนะ”

“เฮ้อ...” คนฟังถอนหายใจออกมาอย่างไม่รู้ว่าควรจะเรียกสติสหายอย่างไร

เอลิน่าส่ายหน้าแผ่ว...

“เอลิน่า” เสียงเรียกทำให้ดวงตาสีเฮเซลหันไปสบสายตากับอีกคนที่ขยับนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง สีหน้าของอีกฝ่ายฉายแววจริงจังออกมา

“ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเจ้าเคยพบเจอเรื่องอะไรมาบ้าง เพราะเจ้าไม่ได้เล่าถึงมันให้ข้าฟัง แต่ข้าคิดว่าอัลฟ่าไม่ได้เป็นเหมือนกันหมดทุกคนหรอกนะ เจ้าดูอย่างท่านคีราห์...”

“นั่นน่ะมันก็แค่การเสแสร้งแกล้งเป็นคนดีตบตาเท่านั้นแหละคลาร่า ข้าเห็นแล้วสะอิดสะเอียนจะแย่”

“ข้าไม่รู้ว่าจะต้องพูดอย่างไรให้เจ้าเปลี่ยนความคิด...” คนเด็กกว่าเอ่ยเสียงแผ่วคล้ายหมดหนทาง เมื่อไม่ว่าจะพยายามพูดสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร สหายก็ไม่ได้คิดสนใจรับฟังแม้แต่น้อย

นางอยากรู้เหลือเกินว่าเอลิน่านั้นไปพบเจอเรื่องอะไรมาจึงทำให้อีกฝ่ายเกลียดชังอัลฟ่าได้ถึงเพียงนี้ เวลาที่ได้เจอกันเพียงไม่กี่

เดือนไม่ได้ทำให้นางรู้ที่มาของเอลิน่าหรือต้นสายปลายเหตุของความเกลียดชังเหล่านี้ เพราะอีกฝ่ายไม่ยอมเล่าอะไรให้นางฟัง

และเลือกจะเก็บมันเอาไว้กับตัวเองคนเดียวมาตลอด...

“ไม่มีวันนั้นหรอกคลาร่า”

“...”

“และข้ามั่นใจว่าคนที่จะเปลี่ยนความคิดก็ไม่มีทางเป็นข้าแน่นอน”

“เซเนมเตรียมการทุกอย่างพร้อมแล้วสำหรับการแถลงในอีกสองวัน” คีราห์ที่พึ่งนั่งลงฝั่งตรงข้ามราชาราชสีห์พยักหน้ารับเมื่อสหายเอ่ยบอกเกี่ยวกับการแถลงต่อหน้าสาธารณชนที่จะเกิดขึ้นในอีกสองวันข้างหน้า

“แล้ว...โอเมก้าผู้นั้นฟื้นหรือยัง” เลออนเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไร เพียงหยิบเอกสารขึ้นมานั่งอ่านเงียบ ๆ

ที่เขาสนใจเรื่องของโอเมก้าหนุ่มผู้นั้นเพราะเห็นว่าช่วงนี้คีราห์ดูจะสนใจอีกฝ่ายเป็นพิเศษ แม้สหายของเขาจะเป็นประเภทมักทำดีกับทุกคนอยู่แล้ว แต่กับโอเมก้า...หากไม่มีเหตุจำเป็นให้ต้องยุ่งเกี่ยว คีราห์ก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวมากนัก ซึ่งผิดกับโอเมก้าผู้นั้น ที่เลออนรู้ว่าสหายคอยแวะเวียนไปดูอาการอยู่เสมอ

“เจ้าแวะเวียนไปดูอาการเขาทุกวันนี่” คำบอกนั้นทำให้คนถูกถามชะงักการกระทำลงเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้าขึ้นจากเอกสารในมือแล้วเหลือบไปมองสหาย

“พึ่งฟื้นตอนข้าแวะไปดูมาเมื่อครู่”

“ดูเจ้าสนใจเขา” พอได้รับคำตอบราชาราชสีห์เลยเอ่ยออกไป

ตามที่ตนคิด

คีราห์ที่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายระบายยิ้มพลางหัวเราะแผ่วในลำคอ ดวงตาสีน้ำตาลสว่างมองสบประสานสายตากับสหายที่มองมาคล้ายสังเกตท่าทีของเขา

“เรียกว่ากวนใจจะดีกว่ากระมัง” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นพร้อมกายสูงองอาจที่เอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“กวนใจ?”

“ไม่เหมือนตอนที่พบเร็นครั้งแรก อันนั้นข้าสนใจในตัวเขาจากกิริยาที่อ่อนหวานและหลาย ๆ อย่างที่ไม่ได้ปรุงแต่งซึ่งมันดึงดูดให้ข้าอยากทำความรู้จัก” คีราห์ยกตัวอย่างถึงใครอีกคนที่ในตอนนี้เขาให้อัลคอยอยู่เป็นเพื่อนที่อาณาจักร

“แต่กับเอลิน่าคงเป็นความรู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับท่าทางของเขาที่มีต่อพวกเราเสียมากกว่า ข้าก็เลยรู้สึกว่าอยากจะพูดคุยกันให้มากขึ้นเผื่อว่าข้าจะเข้าใจเขาได้บ้าง เลยแวะเวียนไปดูอาการบ่อย ๆ”

“เขาจะยอมคุยหรือ เท่าที่ข้าเห็นวันนั้น เจ้าพูดอะไรไป ก็ถูกแย้งกลับทันที”

“คงค่อย ๆ ลองเข้าหาเขาดู”

“จริง ๆ ปล่อยไปก็ไม่ได้มีผลต่อชีวิตเจ้าเสียหน่อย เขาก็ดูไม่ได้ต้องการเปิดใจให้อัลฟ่า อีกทั้งพวกเราก็ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ไม่จำเป็นต้องผูกสัมพันธ์ถึงเพียงนั้น แค่ช่วยเหลือและจากลากันก็พอแล้วกระมัง”

“อืม...แต่ก็อย่างที่บอก มันกวนใจข้าน่ะสิ”

คีราห์เองก็พอเข้าใจในสิ่งที่เลออนต้องการสื่อ แต่เพราะความรู้สึกกวนใจมันไม่ยอมหายไปหากไม่ได้พูดคุยกันดี ๆ เสียที เขาถึง

ปล่อยเรื่องของโอเมก้าผู้นี้ไปไม่ได้

“เอาเถอะ...ถ้าหากไม่มีทีท่าจะดีขึ้นก็อย่าฝืนตัวเองล่ะ” คำบอกนั้นทำให้องค์ราชาแห่งคามัลพยักหน้ารับ

“อืม”

สองวันต่อมา...

ณ จัตุรัสกลางเมืองแห่งการค้าเทเวลนั้นต่างมีผู้คนพากันมารวมตัวที่ด้านหน้ารูปปั้นใหญ่ของราชาเซราฟซึ่งเป็นอดีตผู้ปกครองอาณาจักรแห่งนี้ โดยที่ด้านหน้ามีเวทียกพื้นไม่สูงมากนักตั้งตระหง่านอยู่ เนื่องจากในอีกไม่กี่นาทีให้หลังจะมีการแถลงการณ์จากผู้ปกครองคนใหม่

เสียงพูดคุยของเหล่าพ่อค้าดังระงมไปทั่วบริเวณจัตุรัสกว้าง หลายคนคาดเดาไปต่าง ๆ นานาถึงความเป็นไปของอาณาจักรแห่งนี้ เนื่องจากข่าวการปล่อยตัวเหล่าทาสโอเมก้าที่เป็นสินค้าทำกำไรของอาณาจักรเมื่อหลายวันก่อน บ้างก็ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ ต่อเรื่องนี้ บ้างก็แสดงท่าทีไม่พอใจออกมา

ทว่าเมื่อกายสูงองอาจในชุดสีกรมท่าปักดิ้นทองลวดลายสวยงามเข้าคู่กับกางเกงสีครีมดูดีค่อย ๆ ก้าวเดินขึ้นไปบนเวทีไม้ ทุกสายตาก็พากันหันไปให้ความสนใจในทันทีพร้อมกับเสียงพูดคุยที่เริ่มเงียบลง

เหล่าพ่อค้าต่างมององค์ราชาแห่งคามัลที่ใครต่อใครล้วนรู้จักชื่อเสียงเรียงนามของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี เนื่องจากอาณาจักรคามัลที่คนผู้นี้ปกครองถือเป็นอาณาจักรใหญ่มาอย่างยาวนาน เรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรเก่าแก่ที่ยังรุ่งเรืองที่สุดในปัจจุบัน แม้ช่วงสิบกว่าปีให้

หลังเลโอเนียจะเริ่มขยับขยายจนยิ่งใหญ่ไม่แพ้กันก็ตาม...

แต่ความน่าเกรงขามของราชาราชสีห์ ก็ยังไม่เท่าอำนาจที่ราชาอินทรีถือครอง

“สวัสดี ขอขอบคุณทุกท่านที่มารวมตัวกันในวันนี้...ขอแนะนำตัวเสียก่อน ข้า **คีราห์ ดอว์นเดอริส** กษัตริย์ลำดับที่ 13 แห่งราชวงศ์โฟเนซิสซึ่งปกครองคามัล ยินดีที่ได้รู้จักทุกท่าน” เสียงทุ้มทรงอำนาจเอ่ยแนะนำตัวออกมาพร้อมกับดวงตาสีน้ำตาลสว่างที่กวาดตามองเหล่าประชาชนที่มารวมตัวกัน

จากนั้นใบหน้าดูดีจึงเผยรอยยิ้มไมตรีขึ้น

“ตามประกาศก่อนหน้า ทางเลโอเนียและคามัลได้เข้ายึดครองอาณาจักรเทเวลนับตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน เนื่องจากราชาเซราฟกระทำผิดสัญญาพันธมิตรระหว่างเรา รวมถึงองค์ชายเซจที่เอาอาณาจักรเป็นข้อเสนอในการท้ารบและไถ่ตัวพ่อของเขาจากราชาราชสีห์ ข้าคิดว่าพวกท่านคงทราบผลแล้วจากการที่พวกเราเข้ามาปรับเปลี่ยนบางส่วนของเทเวล ดังนั้นข้าจะขอเริ่มพูดหัวข้อหลักของวันนี้...” คีราห์เริ่มเอ่ยเมื่อเห็นว่าทุกคนต่างมองมาที่เขาเพื่อรอฟัง

ก่อนองค์ราชาแห่งคามัลจะพูดแถลงการณ์ตามที่หารือกับสหายของตนในทันที

ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองผ่านบานหน้าต่างเพื่อดูบรรยากาศ

ภายในเมืองที่ตอนนี้ผู้คนมารวมตัวกันที่ด้านหน้ารูปปั้นใหญ่โดยมีใครบางคนยืนพูดอยู่ตรงนั้น

“เอลิน่า ข้ามาเยี่ยม” ก่อนเสียงหวานที่ดังขึ้นมาจะเรียกให้

โอเมก้าหนุ่มละความสนใจจากเจ้าของกายสูงหันไปมองทางประตูห้องพักแทน

“แม่ข้าคั้นน้ำผลไม้มาให้ด้วยนะ” อีกฝ่ายพูดบอกพร้อมกับชี้ไปที่ตะกร้าใส่ผลไม้กับขวดแก้วที่เดวิดถืออยู่

เอลิน่าระบายยิ้มรับพลางเอ่ยทักทายทั้งสองคน ดวงตาเฉี่ยวมองตามร่างบางที่เดินเข้ามาชิดริมหน้าต่างข้างเขาทันที ก่อนจะเหลือบมองไปทางคนรักของสหายที่เดินเอาตะกร้าไปวางอีกทางเล็กน้อย

“หมอว่าอย่างไรบ้าง”

“แข็งแรงดีแล้ว พักดูอาการอีกวันก็คงไปจากที่นี่ได้” คนถูกถามเอ่ยตอบตามคำบอกของหมอที่มาดูอาการเมื่อช่วงเช้า

“ดีเลย ข้าทำความสะอาดห้องของเจ้าเสร็จพอดี” คลาร่าเอ่ยถึงห้องว่างของบ้านเดวิดที่ตั้งใจจะเอาไว้ให้สหายได้พักอาศัยไปก่อน

หลังจากถูกปล่อยตัวจากการเป็นทาสและได้ติดต่อกับคนรัก คลาร่าก็ได้รู้ว่าเดวิดพาพ่อกับแม่ของนางย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกันที่บ้านของเขาแล้ว ดังนั้นสองวันก่อนที่ได้พบคนรัก เดวิดจึงได้พานางกลับไปหาพวกท่าน ตอนที่ได้พบกันท่านทั้งสองเอาแต่พูดขอโทษนางและร้องไห้ออกมา คลาร่าเข้าใจว่าพ่อกับแม่ไม่มีทางเลือกถึงทำเช่นนั้น จึงไม่นึกโกรธเคืองอะไร อีกทั้งหนี้สินพวกนั้นอันที่จริงมันก็เป็นหนี้ที่เกิดจากการที่ขุนนางคนนั้นมาหลอกลวงพ่อกับแม่ของนางในช่วงที่ครอบครัวของเราพึ่งย้ายมาที่นี่ใหม่ ๆ เพื่อหวังจะมาสร้างเนื้อสร้างตัวกับอาณาจักรการค้าแห่งนี้

และเมื่อได้พบครอบครัว คลาร่าจึงเล่าเรื่องของเอลิน่าให้ฟัง รวมถึงได้พูดคุยกันเกี่ยวกับที่จะให้อีกฝ่ายมาอยู่ด้วยกันก่อน

เนื่องจากตอนที่เอลิน่าฟื้น คลาร่าได้ถามสหายของนางว่าจะเอาอย่างไรต่อหลังจากนี้ ซึ่งคำตอบที่ได้รับจากอีกคนก็คือไม่รู้ นั่นจึงทำให้คลาร่าไม่อาจปล่อยผ่านได้

“จริง ๆ ไม่ต้องก็...”

“ไม่ได้สิ เจ้าบอกว่ายังไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือ ดังนั้นอยู่กับพวกข้าก่อนก็ได้ เดวิดเองก็อยากให้เจ้าอยู่นะ พ่อกับแม่ของข้าก็อยากเจอเจ้าด้วย” คลาร่าเอ่ยพร้อมกับหันไปหาคนรักที่เดินมาหยุดยืนอยู่ไม่ไกล กายสูงระบายยิ้มพลางพยักหน้ารับตามคำบอกของหญิงสาว

“ใช่แล้ว และข้าก็อยากตอบแทนที่เจ้าคอยช่วยเหลือคลาร่า” ก่อนจะเอ่ยออกมา

“อืม...ขอบคุณ” สุดท้ายโอเมก้าหนุ่มที่ไม่รู้ว่าควรจะปฏิเสธอย่างไรจึงยอมรับแต่โดยดี และเอ่ยขอบคุณออกไป ทั้งสองคนที่ได้ฟังระบายยิ้มรับพลางส่ายหน้าแผ่ว เป็นเชิงบอกว่าเรื่องเท่านี้มันเล็กน้อยนัก

“ข้ากับเลออน ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเราควรสิ้นสุดการแบ่งชนชั้นและค่านิยมต่าง ๆ ที่มันลดทอนคุณค่าของผู้อื่นเสียที...”

ก่อนเสียงทุ้มที่ดังลอดเข้ามาในโสตประสาทจะเรียกให้เอลิน่าหันกลับไปสนใจเหตุการณ์ซึ่งกำลังดำเนินอยู่ที่ใจกลางจัตุรัสของเมือง

“นี่เจ้านั่งดูการแถลงกลางเมืองอยู่หรอกหรือ” คลาร่าที่มองตามสายตาของสหาย และเห็นว่าอีกฝ่ายมองเจ้าของกายสูงในชุดสีกรมท่าซึ่งยืนพูดอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายเอ่ยถามออกมาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ตอนเข้ามานางคิดว่าเอลินน่าแค่นั่งมองวิวเสียอีก...

“ก็แค่ได้ยินเสียงน่าหนวกหูเลยมานั่งดูว่าทำอะไรกัน” คนถูกถามเอ่ยตอบพลางหันกลับมาเท้าคางมองไปทางใจกลางจัตุรัสของเมืองเงียบ ๆ เพื่อฟังสิ่งที่ท่านราชาผู้สูงศักดิ์กำลังพูด

คำพูดสวยหรูมากมายที่ถูกพ่นออกมาจากเจ้าของกายสูงผู้นั้นทำให้โอเมก้าหนุ่มแค่นหัวเราะแผ่วหลังฟังไปได้ครู่หนึ่ง ดวงตาสีเฮเซลฉายแววขบขันและไร้ซึ่งความเชื่อในคำพูดเหล่านั้น

ทุกเพศอยู่ร่วมกันโดยไร้ซึ่งการแบ่งชนชั้นทางสังคม?

เปลี่ยนแปลงค่านิยมที่ลดทอนคุณค่าของผู้อื่น?

คำพูดพวกนี้ออกมาจากปากของคนที่อยู่ในชนชั้นที่กดขี่คนอื่นมากที่สุดน่ะหรือ...

เฮอะ...

“น่าสะอิดสะเอียนเสียจริง”

อีกด้านหนึ่ง...

ราชาราชสีห์มองคนบนเวทีที่พูดอธิบายกฎระเบียบการอยู่ร่วมกันของทุกคนหลังจากนี้ รวมถึงความเป็นไปของเทเวลให้แก่เหล่าประชาชนและพ่อค้าของที่นี่ได้เข้าใจ ซึ่งส่วนมากไม่ได้มีท่าทีไม่พอใจอะไรหลังได้ฟังคำแถลงเหล่านั้นของสหายตน หลายคนออกแนวเห็นด้วยกับแนวคิดเหล่านี้เสียด้วยซ้ำ

ดูเหมือนการที่คีราห์รับหน้าที่นี้ไปจะเป็นความคิดที่ถูกต้องไม่น้อย

“คือว่านะท่านราชา!”

เสียงที่ดังขึ้นเรียกให้ทุกสายตาหันไปสนใจทางชายคนหนึ่งที่

ยืนยกมืออยู่ท่ามกลางฝูงชน คีราห์หยุดพูดลงพร้อมกับผายมือเป็นเชิงอนุญาตให้อีกฝ่ายพูดสิ่งที่ตัวเองต้องการออกมา

“ข้าไม่เห็นว่าการที่ยอมให้พวกโอเมก้าเท่าเทียมกับพวกเรามันจะมีผลดีตรงไหน โอเมก้าทุกคนล้วนอ่อนแอ ไร้พลังเวท ไร้กำลังทำประโยชน์อะไรก็ไม่ได้ มีหน้าที่แค่อุ้มท้องกับเป็นดอกไม้ประดับงดงามมากหน่อยก็แค่ทำให้ราคาสูงขึ้นเท่านั้น” ชายวัยกลางคนผู้นั้นเอ่ยตามความคิดตน

“ใช่แล้ว! พวกงดงามก็เป็นที่ต้องการเยอะแยะจากพวกอัลฟ่าชนชั้นสูง ส่วนพวกอัปลักษณ์อย่างน้อยก็ยังขายได้ราคาเพราะหลายคนก็แค่ต้องการใช้เพื่อสนองตัณหา การยกเลิกไปแล้วบอกว่าทุกคนควรเท่าเทียมกันมันไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพวกอ่อนแอในโลกใบนี้ถูกกำหนดมาเช่นนั้น” ก่อนอีกเสียงหนึ่งจะดังขึ้นบ้าง จากนั้นหลายเสียงก็เริ่มตามกันขึ้นมา

คีราห์ที่ฟังคำพูดเหล่านั้นเพียงระบายยิ้มโดยไม่เอ่ยอะไร ส่วนใหญ่ที่เอ่ยแย้งล้วนแต่เป็นพวกพ่อค้าที่รับหน้าที่จัดหาโอเมก้าจำนวนหนึ่งเพื่อใช้สำหรับการจัดแสดงสินค้า องค์ราชาแห่งคามัลพอคุ้นหน้าคุ้นตาอยู่หลายคนเพราะศึกษาข้อมูลจากที่เซเนมและทหารของเขารวบรวมมาให้

“อีกทั้งตั้งแต่ที่ปล่อยทาสพวกนั้นไปและยกเลิกระบบค้าทาสพวกข้าต้องสูญเสียลูกค้าไปไม่น้อย จะให้ค้าแค่อาวุธ แร่หรือพวกปศุสัตว์มันก็เทียบไม่ได้สักนิด”

“ส่วนใหญ่ที่ยอมจ่ายหนักก็มีแต่พวกที่ต้องการซื้อโอเมก้าทั้งนั้น สินค้าอย่างอื่นมันไม่มีค่าพอ”

“จริงอยู่ที่ว่าการค้าทาสโอเมก้านั้นทำกำไรให้พวกท่านและ

เทเวลมาตลอด แต่ข้าทราบมาว่ากำไรที่ได้ก็ไม่ได้ต่างจากการค้าอาวุธหรือแร่อย่างที่ท่านกล่าวมาสักเท่าไร” เสียงทุ้มที่เอ่ยขึ้นในที่สุดเป็นผลให้ทุกคนที่พูดอยู่หยุดการกระทำของตนลง

ทุกคนต่างมองไปทางราชาอินทรีที่ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มไมตรีไม่คลาย...

ทว่านัยน์ตาคมกลับไม่ยิ้มตามแม้แต่น้อย

“ซึ่งข้าคิดว่า ที่พวกท่านแย้งกันออกมา คงเพียงเพราะกลัวว่าเมื่อทุกคนภายในเมืองแห่งนี้เท่าเทียมกัน สิ่งที่ตัวเองเคยทำได้จะถูกลิดรอนไปเสียมากกว่ากระมัง”

“...”

“แต่ถ้าพวกท่านกังวลเรื่องผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับจริง ๆ...” คีราห์เว้นเสียงลง ก่อนมือหนาจะชูขึ้นพลางกวักเรียก จากนั้นทหารในเครื่องแบบของอาณาจักรคามัลจึงเดินเข้ามาพร้อมกับหีบที่ภายในบรรจุแร่ทองและเพชรจำนวนมหาศาลเอาไว้

เสียงฮือฮาดังขึ้นเมื่อทุกคนต่างเห็นสิ่งมีค่าภายในหีบทั้งสองนั้น

“นี่คือสินค้าที่เราจะทำการค้าแทนทาสที่ถูกปล่อยตัว” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยด้วยรอยยิ้ม เหล่าพ่อค้าและประชาชนต่างมองแร่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าอย่างตื่นตาตื่นใจ

ในโลกใบนี้ สิ่งที่มีมูลค่ามากที่สุดคือเพชรซึ่งถือเป็นแร่ที่ค้นพบได้ยากยิ่ง หลายอาณาจักรพยายามควานหาเหมืองแร่เพื่อขุดหามัน ทว่าส่วนใหญ่แล้วแหล่งกำเนิดของแร่เพชรเหล่านั้นล้วนอยู่ในคามัลทั้งสิ้น ซึ่งนั่นทำให้อาณาจักรอื่น ๆ ต้องแย่งชิงพื้นที่เหมืองเพชรที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดนั้นกันเอง ส่วนแร่ที่มีมูลค่ารองลงมา

คือทองคำที่ใช้ในการผลิตเงินตราสำหรับการค้าขายแลกเปลี่ยนของหลายอาณาจักร แน่นอนว่าแร่ทองสามารถถูกค้นพบได้ทั่วไป แต่หลายปีให้หลังแหล่งค้นพบหลัก ๆ นั้นอยู่ภายใต้การปกครองของราชาราชสีห์เสียแล้ว

และเพราะเหตุนั้น เมื่อองค์ราชาทั้งสองคิดที่จะยกเลิกระบบการค้าทาสลง พวกเขาย่อมต้องหาสิ่งที่มีมูลค่ามากกว่ามาทดแทนเลออนกับคีราห์เห็นพ้องต้องกันที่จะแบ่งเหมืองแร่แห่งหนึ่งของอาณาจักรตัวเองออกมาใช้ในการผลิตแร่หายากทั้งสองเพื่อใช้เป็นสินค้าหลักของเทเวลในช่วงนี้แทนไปก่อน

“ข้าต้องขออภัยด้วยที่ตอนชี้แจงเรื่องสินค้า ข้าคงพูดไม่ชัดเจนเรื่องแร่ที่จะใช้ค้าขายหลังจากนี้...” คีราห์เอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มจางเป็นเอกลักษณ์

“แต่ดูแล้วพวกท่านคงไม่เห็นด้วยเพราะแร่พวกนี้มันไม่ได้กำไรมากเท่าทาสโอเมก้าใช่หรือไม่” ก่อนคำถามนั้นจะทำให้คนถูกถามต่างพากันพูดไม่ออก

“หึ...”

เสียงหัวเราะแผ่วในลำคอดังขึ้นจากร่างสูงข้างกาย เซเนมที่ยืนดูการแถลงของราชาอินทรีอยู่หันมามององค์ราชาของตนที่มองไปทางสหายของพระองค์โดยไม่ได้หันมามองเขาแต่อย่างใด

“บางทีข้าก็หมั่นไส้รอยยิ้มของเจ้านั่นเสียจริง”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก...

เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นเป็นผลให้ดวงตาคู่สวยเคลื่อนไปมองนิ่งอย่างพิจารณา แน่นอนว่าคงไม่ใช่คลาร่าเพราะอีกฝ่ายกลับไปได้

สักพักใหญ่แล้วหลังมาอยู่เป็นเพื่อนเขาเกือบทั้งวัน

ดังนั้นก็คงมีอยู่คนเดียว...

“น่ารำคาญชะมัด” เสียงหวานเอ่ยแผ่ว เอลิน่าทำเป็นไม่สนใจอีกฝ่ายที่อยู่อีกฝั่งของบานประตู กายขาวปิดไฟลงพลางเดินกลับมาที่เตียงและข่มตาหลับในทันที

ถึงจะแวะมาหาอีกกี่ร้อยกี่พันครั้ง ก็ไม่มีวันที่เขาจะยอมเสวนาด้วยหรอก

คำพูดของอัลฟ่าน่ะมันเชื่อถือไม่ได้

...

...คีราห์มองบานประตูตรงหน้าที่ตนเคาะเรียกคนภายในและยืนรอมาได้สักพักใหญ่แล้วแต่กลับไม่มีทีท่าว่าอีกฝ่ายจะมาเปิดมันให้กัน

เห็นว่าพรุ่งนี้อีกคนก็จะเดินทางกลับไปอยู่กับคลาร่าและครอบครัว ซึ่งในวันพรุ่งนี้คีราห์ดันมีนัดคุยข้อตกลงกับเหล่ากษัตริย์คู่ค้าของเทเวลร่วมกับสหาย แม้หน้าที่เจรจาจะเป็นของเลออน แต่เขาที่ปกครองร่วมกันจำเป็นต้องเข้าไปฟังการเจรจา ดังนั้นเลยคิดว่าคงไม่มีเวลามาพบอีกคนเพื่อจะพูดคุยปรับความเข้าใจกันเป็นครั้งสุดท้าย รวมถึงตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปก็คงไม่ได้มีอะไรให้ข้องเกี่ยวกันอีกแล้ว เพราะฉะนั้นก็เลยตัดสินใจมาหาอีกฝ่ายในเวลานี้

แม้ว่าดูท่าทีแล้วคงจะไม่ได้คุยกันอีกตามเคย

ลมหายใจร้อนถูกพ่นพรูออกมาจากเจ้าของกายสูงในชุดสีกรมท่า องค์ราชาแห่งคามัลก็พอคาดเดาเอาไว้แล้วว่าโอเมก้าหนุ่มผู้นี้คงไม่คิดจะรับฟังอะไร

แต่ก็อยากพูดคุยกันสักครั้งให้มันสบายใจขึ้นบ้างล่ะนะ...

“เอาเถอะ...ค่อยว่ากันทีหลังก็แล้วกัน” ร่างสูงเอ่ยแผ่วกับตัวเองหลังยืนรอให้เอลิน่ามาเปิดประตูอยู่อีกครู่หนึ่ง แล้วหลังจากนั้นคีราห์จึงตัดสินใจเดินออกมาจากบริเวณหน้าห้องพักของอีกฝ่าย

เฮ้อ...

จะไม่มีโอกาสเลยหรือไงกัน